

Sygn. akt VII U 2272/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: apl. adw. Michał Semetkowski

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 2 sierpnia 2013 r. znak: (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 2272/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. S. w dniu 28 sierpnia 2013 roku złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 26 lipca 2013 roku, znak: (...) ((...)) odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że ze względu na trwałe przewlekłe i uporczywy charakter swoich dolegliwości związanych ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa, zespołem poboreliozowym i natrętnymi lękami nie może funkcjonować w środowisku pracy. Wnioskodawczyni podkreśliła, że wciąż występują u niej okresowe zaostrzenia i nawroty chorób z krótkimi okresami wyciszenia. Choroba ubezpieczonej ma jak sama stwierdziła charakter trwały uporczywy, postępujący i nie rokujący a jej stan zdrowia systematycznie się pogarsza. (odwołanie - k.2 i 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożone w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 9 stycznia 2012 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że odwołująca nie spełniła jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. warunku uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy. Oddział podkreślił, iż w postępowaniu odwołująca została skierowana na badanie Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 26 lipca 2013 r., uznała odwołującą za zdolną do pracy (k. 8 a.s.). W związku z powyższym, na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004r., Nr 39, poz.353 ze zm.) zaskarżoną decyzją z dnia 2 sierpnia 2013 roku organ rentowy odmówił odwołującej prawa do roszonego świadczenia.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. urodzona w dniu (...), złożyła w dniu 3 czerwca 2013 roku do organu rentowego wnioski o rentę z tytułu niezdolności do pracy wraz z kwestionariuszem dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych.

W związku z powyższym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczona została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS.

Orzeczeniem z dnia 27 czerwca 2013 roku Lekarz Orzecznik ZUS ustalił po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonania analizy przedstawionej przez odwołującą dokumentacji medycznej, że A. S. nie jest niezdolna do pracy (k.18 a.r.).

Również Komisja Lekarska ZUS w oparciu o posiadaną dokumentację lekarską po zbadaniu odwołującej wydała w dniu 26 lipca 2013 roku orzeczenie, w którym uznała, że A. S. nie jest osobą niezdolną do pracy (k. 45 a.r.).

W oparciu o to orzeczenie organ rentowy w dniu 2 sierpnia 2013 roku wydał decyzję (znak: (...)) na mocy której odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto organ rentowy stwierdził, że w 10-leciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie, tj. od 3 czerwca 2003 r. do 02 czerwca 2013 r. odwołująca udowodniła, 7 lat, 10 miesięcy i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a tym samym spełniła warunek z art. 57 ust. 1 punkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (53 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego odwołująca A. S. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k.2 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa, pneumonologa, kardiologa oraz psychiatry celem ustalenia stanu zdrowia odwołującej (k. 4 a.s.).

Biegły sądowy specjalista lekarz neurolog w opinii z dnia 11 października 2013 roku rozpoznał iż badanie neurologiczne nie wykazuje objawów klinicznych wskazujących na dysfunkcje ośrodkowego układu nerwowego. Nic nie wskazuje na istnienie zespołu bólowo-korzeniowego, radikopatii szyjnej lub lędźwiowej, podawane zaburzenia połowiczne czucia nie znajdują odzwierciedlenia w badaniu neurologicznym. W ocenie neurologicznej badana A. S. jest zdolna do pracy i nie spełnia kryteriów częściowej niezdolności do pracy. (k. 28 a.s.).

Biegły sądowy specjalista lekarz pneumonolog stwierdził w opinii z dnia 8 listopada 2013 r., iż po zapoznaniu się z dokumentacją sądowo-medyczną i po zbadaniu odwołującej biegły lekarz stwierdza, że wnioskodawczyni cierpi na zespół nakładającej się przewlekłej obturacyjnej choroby płuc i astmy oskrzelowej, mimo stwierdzonego zespołu chorobowego w ocenie pneumonologicznej badana A. S. jest obecnie zdolna do pracy i nie spełnia kryteriów częściowej niezdolności do pracy (k. 36 a.s.).

Biegły sądowy specjalista lekarz internista- kardiolog w opinii z dnia 11 grudnia 2013 roku na podstawie dokumentacji sądowo medycznej stwierdził u odwołującej zaburzenia lękowo – depresyjne, zmiany zwyrodnieniowe – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego, chwiejne dobrze kontrolowane farmaceutycznie nadciśnienie tętnicze, zespół wypadania przedniego płotka zastawki dwudzielnej, przewlekłe zapalenie błony śluzowej żołądka. Biegły stwierdził, że w ocenie kardiologicznej odwołująca jest sprawna wydechowo i krążeniowo. Badana A. S. nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy oraz z punktu widzenia kardiologicznego nie spełnia kryterium przynajmniej częściowej niezdolności do pracy (k. 41-42 a.s.).

Biegły sądowy specjalista psychiatra w opinii z dnia 1 marca 2014 roku rozpoznał u odwołującej zaburzenia somatyczne, w opinii psychiatrycznej odwołująca wymaga leczenia psychiatrycznego, a w szczególności psychoterapii,

nasilenie dolegliwości nie powoduje jednak niezdolności do pracy zawodowej z powodów psychiatrycznych (k. 67-68 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, zaś biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni. Podnieść należy, iż przedmiotowej sprawie odwołująca złożyła do akt w dniu 27 czerwca 2014 roku dokumentację lekarską która dotyczyła leczenia po wydaniu decyzji przez organ rentowy, w związku z tym Sąd Okręgowy pominął powyższe dowody ponieważ, sąd bada stan sprawy na datę wydania decyzji. W ocenie Sądu dalsze prowadzenie postępowania sądowego doprowadziłoby do jego przewlekłości. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 sierpnia 2013 roku znak: (...) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 poz. 353 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Wprawdzie w 10-leciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie, tj. od 3 czerwca 2003 r. do 02 czerwca 2013 r. odwołująca udowodniła, 7 lat, 10 miesięcy i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a tym samym spełniła warunek 2 ustawy o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednakże prawo do renty pozostaje uzależnione przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). **Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego** (art. 13 ust. 1 ustawy)” (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia **wszystkich** przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego. Nie jest ona bowiem osobą niezdolną do pracy. Samo przekonanie ubezpieczonej, iż jest niezdolna do pracy nie może skutkować przyznaniem prawa do świadczenia z tytułu niezdolności do pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 lipca 2013 r. uznała odwołującą za zdolną do pracy. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało w prawdzie, że odwołującą cierpi na lękowo – depresyjne, zmiany zwyrodnieniowe – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego, chwijne nadciśnienie tętnicze, zespół wypadania przedniego płatką zastawki dwudzielnej, przewlekłe zapalenie błony śluzowej żołądka, zespół nakładającej się przewlekłej obturacyjnej choroby płuc i astmy oskrzelowej jednakże dysfunkcje te nie powodują u niej niezdolności do pracy. Sąd na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa, pneumatologa, kardiologa oraz psychiatry powołanych w sprawie uznał, że występujące u odwołującej dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy. Sąd podkreśla, że dolegliwości ubezpieczonej wprawdzie nie mają sprecyzowanych rokowań jednak w oparciu o rzetelne opinie specjalistów z zakresu medycyny, że obecnie stan zdrowia A. S., mimo różnych zespołów chorobowych umożliwia odwołującej świadczenie pracy zgodnie z kwalifikacjami bądź po przekwalifikowaniu, a także umożliwia podjęcie pracy nie powodującej nasilenia występujących u niej dysfunkcji organizmu. Samo istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi zatem samodzielnej przyczyny uznania niezdolności lub częściowej niezdolności do pracy. Podkreślić należy, iż samo przekonanie strony o tym że jest niezdolna do pracy nie może powodować ze strony Sądu dalszych działań w celu dalszego prowadzenia postępowań dowodowych, ponieważ spowodowałyby to wystąpienie przewlekłości postępowania. Postępowanie przeprowadzone w przedmiotowej sprawie należy uznać za wystarczające i w związku z tym brak jest podstaw do dalszego prowadzenia postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.